

На фортеп'яно грають —
Не знати вже й скільки літ —
І звуки переповзають
Між поверхами, як ліфт.
Здається, було це вічно:
Над метушливість зла
У прочинені вікна
Статечна музика йшла.
Неначе сто літ без впину
Грає цей піаніст.
Над власну сутулу спину
Музику шле в зеніт.
Хоч звикли до неї ми вже:
Крізь нас — у небо бліде —
Перекриття пробивши —
Висока музика йде.
Раніше не знав про це я —
Відкрилось щойно мені:
Музика — панацея
Від ницості та брехні.
Наскільки б жилося краще
Поміж сирен та заграв,
Якби у бетонній хащі
Хтось безупинно грав.
І все нещире й недобре,
Усе марнослів'я й зло,
Немов до факіра кобри,
На музику б ту повзло.
Від музики кам'яніло...
Над бомбами усіма
Маленьку дудочку білу
Дитина в руці трима.

1981

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

